

Utrinki

ŠOLSKO GLASILO OŠ GORICA VELENJE
ZA LETO 2022

Utrinki in vodnik

UTRINKI

Veseli ali žalostni,
o simpatiji iz prve šolske klopi
ali o pravljičnem svetu, kjer polno pošasti živi.

Utrinki o sreči,
o sanjah in trenutkih večnih.

Papir in pisalo sta naših Utrinkov orodji
in črke ulete v njih utrinke minljive
v popotovanju v svetove proze, poezije in igre skrije.

Amila Hodžić, 9. a

UVODNIK

Pred 40 leti je na Gorici v objemu krošenj in zelenic svoja velika šolska vrata odprla Osnovna šola Gorica. V družbi majhnih in tudi malo večjih otroških glav je odraščala v pravo damo, ki je s svojimi učenci vsako leto potovala v svet znanja. To je bilo res čudovito popotovanje. Prve črke in matematični računi, knjige pravljič in zvezki, polni domačih nalog, včasih pa še klepet s sošolci in prve šolske simpatije. A naši učenci so pogumno že od samega začetka odkrivali lepoto poezije, književnih svetov proze in čarobnost gledališča. Svoje prve verze in prozne sestavke so na ogled postavljali v šolskem glasilu Utrinki, ki žarijo že skoraj štiri desetletja. Jaz, midva, mi. V šoli se srečujejo različni svetovi. Se dopolnjujejo, bogatijo, včasih ranijo, morda zacelijo rane. Okorna vrstica besed o ljubezni, o domu in domovini ali o trenutkih, ki rišejo naš vsakdan na platno življenja.

Štirje sklopi glasila v besedi in sliki so utrinki iz šolskih klopi Utrinkov za leto 2022.

Vesna Penec, prof.

Kazalo

To sen jaz

To sva niqra

To smo ni

sve t barv

To sem jaz

Vesolje v meni

Vesolje v meni je kaos.
Je vrtiljak.
Na njem se igrajo strah, jeza, veselje.
Včasih tudi navdušenje.

V meni se igrajo vesolja,
kakršna so očem drugih skrita.

Zame ni nepremagljivih ovir,
so le stopnice,
ki me peljejo do zmage.

Vsi mislijo,
da sem jezno in besno vesolje,
a nihče ne vidi,
da sem tudi mila kot vila.

Pesem napišem,
kadar me v srcu stisne.

Želim si,
da svet spozna moj pravi jaz,
da morda nekoč se vsa vesolja v nas
združijo v najlepši srca okras.

Vesolje v meni

Vesolje v meni je pamet v glavi,
so prsti na nogah,
je knjiga v roki.
vesolje v meni je vrtiljak idej,
je zmešano in nasmejanih lic.

Vesolje v meni sta dan in noč,
so uspehi in padci.
Vesolje v meni se zna pobrati,
tudi ko je zanič.

Maša Gruber, 6. a

Brina Volk, 6. a

Ce bi bil Krpan

Če bi bil Krpan,
bi ti polepšal dan,
odpravil bi ti vse skrbi
in ti prinesel čar v oči.

Ko v nevarnosti bi bil,
bi se proti zlobnežem
samo zate boril.

V ulicah in vaseh
bi nesramnim pokazal zobe,
saj tvoj nasmeh
nagrada za to prav sladka je.

Če bi bil ti Krpan,
bi tudi ti komu polepšal dan.

Sara Rozman, 7. c

Če bi bil Krpan,
bi z veseljem pogledal vate,
v tvoje krhko srce,
ko nihče ne ve,
kaj muči te.

Vidim,
da trpiš,
ampak si sam pri sebi pomoč želiš.
Ko pogledaš me v oči,
nimaš niti kančka moči.

Nočeš trpet,
boljše ne upaš si želet,
ko greš mimo mene,
a ne morem te objet.

Enkrat v tvoji koži sem bil,
hvaležnosti nisem dobil.
Za svoje tveganje življenja
si nisem zaslužil takšnega vedenja.
Ni treba, da se tudi sam mučiš,
raje obrni se v dobri luči,
če plan uspe ti,
je to oseba,
ki tujim solzam se smeji.

Tinkara Gril, 7. c

Jaz sem nogometaš,
razumejo me pa, da sem bogataš.

Mislijo, da imam kaj napačno,
ker je zunaj oblačno.

Starši mislijo, da sem neroda,
saj pogosto iz kozarca polije se mi voda.

Ko peta me boli,
prijatelj se mi smeji.

Skuhal sem kosilo,
a kaj, ko se je prismodilo.

V bloku živim,
a v hišo si želim.

Kaj dal bi, da dobil bi psa?
Bogastvo svojega srca.

Patrik Pavić, 5. a

Biti drugačen pomeni,
da se razlikuješ od skupnosti, v kateri živiš,
ampak sam v sebi želiš,
da se z njimi spoprijateljiš.

Če dobiš posmeh,
si želiš, da bi bil to nasmeh,
ampak če dobiš pesti,
se tvoje srce razjezi.

Lovro Škerlak, 5. a

Vsakič, ko grem v javnost,
se mi ljudje posmehujejo,
na koncu pa tega niti ne obžalujejo.
Zaradi moje rase, načina oblačenja in moje vere,
ljudem za žaljenje ni nobene ovire.

Samo poskusim biti kot vsi ostali,
pa že pristanem v družinski štali.
Družina mi reče: »Ali se nas zdaj sramuješ?«,
v resnici pa že takoj obžalujem.

Ema Simić, 5. a

Ana Vodušek, 6. a

Soncu dam

čas, da se prikaže.

s tabo se smejem.

Sonce sije
z neba in se smeje.
Dopoldne sonca ni,
sivi oblaki na nebu
so zdaj.

Sonce tožim,

zato s Soncem

V soncu vidim srce,

da ga dolgo ni bilo.

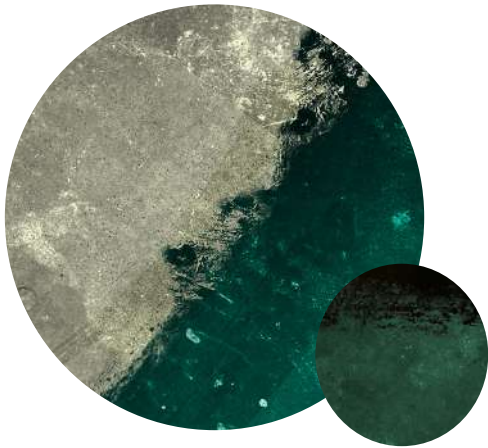
Sonce

Sonce vsak dan se zbudi.
Soncu nikoli se ne mudi.
S soncem oblaki po nebu se podijo,
me s svojo igro veselja učijo.

Nekateri ljudje pa sonca ne vidijo
tako kot jaz,
ki v tebi sonce vidim vsak dan.

Nace Urlep, 6. a

Jaz v zrcalu

Da bo ocena odlična,
napišem nalogo tako,
da bo smiselna in razumljiva.
Mora biti pa tudi pravilna.

Da bo zvenelo resnično,
vam povem, da sem prijazna in vesela,
kratkolasa in iskrena.

Zrcalce, zrcalce, povej,
da rada bi plesala,
se igrala in v šoli dobro sodelovala.

Tia Sopolšek, 6. b

Naslikam

Ko zjutraj zbudi me sonce na oknu,
odprem oči ... tam platno čaka me.
naslikam si nov nasmeh na obraz,
nov in lepši dan od vseh.

Naslikam si srečo,
naslikam veselje,
naslikam si tisoče novih želja.

Kot platno obarvam svoje življenje,
lepše in boljše,
mogoče za dva.

Shaia Križan, 7. c

Ssslužba

Moja ssslužba je šola.
Prisslužim si pamet in sssončni nasssmeh.
Zgodaj zjutraj ssse prebudim,
da pamet prisslužim.
Sošolci so ponosni,
ker sem s to pesmico vred
dobila pet.

Mama pa doma reče:
»Ssseveda se s to petko s sladoledom srečaš ssspet.

Jaz pa ssse bratu sssmejim,
sssay ližem sssladoled pred njim.

Andjela Mijatović, 6. b

Ljubezen

Ljubezen ni samo takrat,
ko se imata dva rada.
Je tudi to,
ko se zjutraj zbudim čisto naspana
in ko mi navsezgodaj mama naklada,
zakaj še nisem vstala.

A jaz vedno želim si,
da me sonce prebudi.
A sonca vsak dan ni,
toda ljubezen v meni vseeno gori.

Potem spomnim se,
ljubezen je to,
kar imaš rad,
kar si želiš
in po kom hrepeniš.

Nuša Ramšak, 7. c

Moj de žnik je lahko balon

Nedelja. Deževna. Zunaj se je igrala jesen. Zdolgočaseno sem jo opazovala skozi zarošeno okno. Pogled je ujel dežne kaplje, ki so se počasi prelivale v potoke in nato že skoraj v reke, ki so kar drle po cestah. Kar naenkrat sem zaslišala pridušen hrup iz shrambe. Prestrašeno sem pogled odmaknila od sobnega okna in s tresočimi koleni odšla do nje. Kar malo me je stiskalo v prsih, saj sem mislila, da želi kdo nepovabljen vstopiti v stanovanje, pa še marsikaj strašnega in čudnega se mi je v tistih sekundah prikazovalo v glavi.

Hitro sem odprla vrata shrambe in glej ga zlomka! Tam ni bilo ne duha ne sluha o kakšnem vlomilcu, pač pa je na tleh ležal star živo rdeč dežnik. Nisem vedela, kako je z vrha omare sam padel na tla, ampak mi je bilo čisto vseeno, saj se mi je takoj porodila ideja. Hitro sem se obula v že malo premajhne rumene škornje, se zavila v topel pulover in pograbila rdeč dežnik ter odhitela skozi vhodna vrata.

Med pripravljanjem na deževno dogodivščino je le še malo rosilo, a sem še vseeno uporabila dežnik. Luže na starih parkirnih mestih pred šolo so bile ogromne, zato sem do njih veselo odskakljala po mokrem pločniku. Ko sem že skoraj prispela do največje luže, je zapihal močan sunek vetra in dežnik z mano vred odpihnil med oblake.

Bila sem zelo prestrašena, saj sem s starim rdečim dežnikom jadrala po zraku. Nisem vedela, kako je to mogoče, kako bom spet stopila na trda tla. Imela sem mnogo vprašanj, ampak v tistem trenutku je bilo ključno zlasti tisto, kako bom z dežnikom pristala, ne da bi se poškodovala. Poskusila sem skoraj vse možne načine, da bi se z dežnikom spustila vsaj malo nižje, a ni nič pomagalo. Skoraj sem že obupala, ko sem opazila veliko jato lastovk, ki se mi je vse bolj bližala. Vedela sem, da se moram spomniti še enega, pravega načina, da dežnik preusmerim. To je bilo moje zadnje upanje. Poskusila sem potegniti ročaj malo nižje in ... Uspelo mi je! Dežnik se je spustil nižje in ptičja karavana je že brezskrbno izvajala akrobatske lete na drugi strani neba.

Nato sem ročaj usmerila še v druge strani in delovalo je. Pomirila sem se, ker sem zdaj vedela, da se lahko vrnem domov, kadar želim in tudi pred lastovkami sem zbežala. Razmišljala sem, ali naj se vrnem domov ali naj grem z dežnikom raziskovat mesto.

Ko sem malo jadrala in ugotavljala še vse druge zmožnosti dežnika, sem zaslišala glasno hihitanje otrok. Želela sem izvedeti, kje se otroci tako zabavajo, in najprej pomislila na šolsko igrišče, kjer sem se tudi sama rada igrala. Ročaj dežnika sem usmerila proti šoli in do nje hitro priletela. Pristala sem na šolski strehi in se tam potuhnjeno skrila ter gledala na igrišče. Kljub razmočeni travi se je tam zelo veliko otrok igralo razne igre in se zraven smejalo. V srcu sem začutila toplino, ko sem se spomnila na vse lepe trenutke, ki sem jih tudi jaz na tem igrišču doživela s prijatelji. Bilo je zelo lepo. Mislim, da sem s šolske strehe gledala na šolsko igrišče skoraj deset minut, zato sem se odločila, da grem malo pogledat velenjske ulice.

Dežnik me je ponesel nad strehe goriških blokov in stanovanjskih hiš, zajadrala sva do potke, po kateri se je v glasnem klepetu skupina deklet in fantov odpravljala v mesto. Ko sem prispela do glavne avtobusne postaje, sem se trudila, da bi bila čim manj opazna. Letala sem od bloka do bloka, hodila po strehah in opazovala gruče ljudi, ki so zaposleno hodili skozi mesto. Spomnila sem se na zanimivo stavbo, v katero vedno rada zaidem. Dom mojih prijateljic knjig. Z dežnikom sem poletela proti veliki strehi knjižnice. Tam sem opazila zanimivo in hkrati čudno strešno okno in se zatekla do njega. Skozenj se je videla celotna knjižnica in knjižne police so z raznobarnimi platnicami obiskovalce vabile na čudovita popotovanja.

In že me je moj pustolovski duh vlekel naprej. Velenjski grad se je ponosno dvigal nad mestom. Pot do gradu je bila kar izziv, saj sem moral preleteti celo Velenje in ne dvomim, da me je kdo videl, saj do gradu poteka glavna cesta. Ampak je, kar je, zdaj sem že dvigala nad vilo Bianco, ki leži pod gradom. Za večjo neopaznost sem se spustila na tla in se raje peš podala do vrha. Bila sem kar zelo izmučena, saj sem prehodila točno 233 stopnic. Zdaj sem spet odprla dežnik in se dvignila visoko nad Velenjski grad. Razgled je bil prekrasen, videlo se je celotno Velenje. Toda zdaj me je vabilo dogajanje na gradu. V daljavi sem slišala pesem in se spustila malo nižje, saj sem želela bolje slišati, od kod prihaja zvok. Bila sem skoraj prepričana, da se vse dogaja v notranjosti gradu, ko pa sem pogledala na grajsko dvorišče, sem videla, da ima nekaj starejših občanov piknik. Vsi so bili videti zelo srečni, razen ene gospe. Sama je sedela na klopi in žalostno opazovala ostale, ki se zabavajo. Zopet sem se spustila na tla in se odpravila do sivolase ženice.

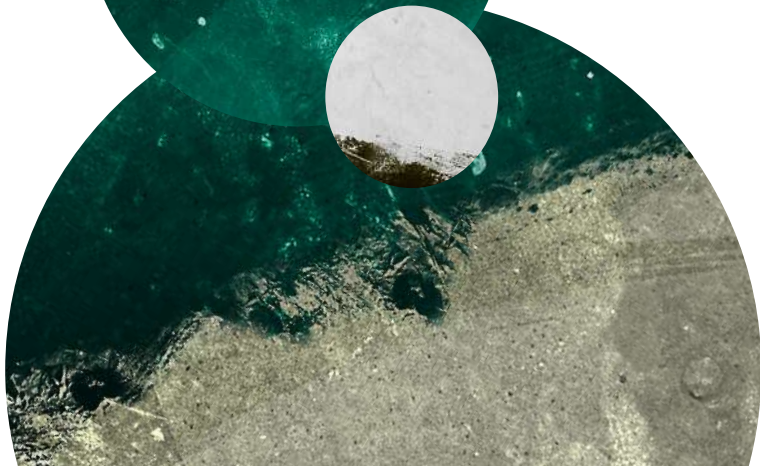
. Upala sem, da jo bo pogovor z menoj razveselil in jo tudi je. Ko sem jo vljudno pozdravila in vprašala, če smem prisesti, se je zelo razveselila in mi seveda dovolila, da sva si delili leseno klop. Pogovarjali sva se o

vsem, kaj jo teži, zakaj sedi sama in pa na splošno sva se malo spoznali. Bila je osamljena, pogrešala je svoje vnuke. Ko se mi je zdelo, da se z gospo pogovarjam petnajst minut, sem se poslovila in odšla. Skrila sem se za bližnje drevo in radovedno opazovala, kaj bo moja prijetna sogovornica storila. Ogovorila je gospo z modro ruto, ki je tudi iskala priložnost za pogovor. Bila sem vesela, da sem ji lahko pomagala.

Zdelo se mi je, da bodo starši kmalu doma in se bodo zelo ustrašili, če me ne bo, zato sem se odpravila nazaj na domačo Gorico. Moram priznati, da je bila to moja najboljša dogodivščina doslej in da sem zelo, zelo uživala. Še vedno pa nisem vedela, kako je lahko rdeč dežnik sam poletel z omare na tla in me ponesel na sprehod med oblake.

Daša Prelog Lekš, 7. b

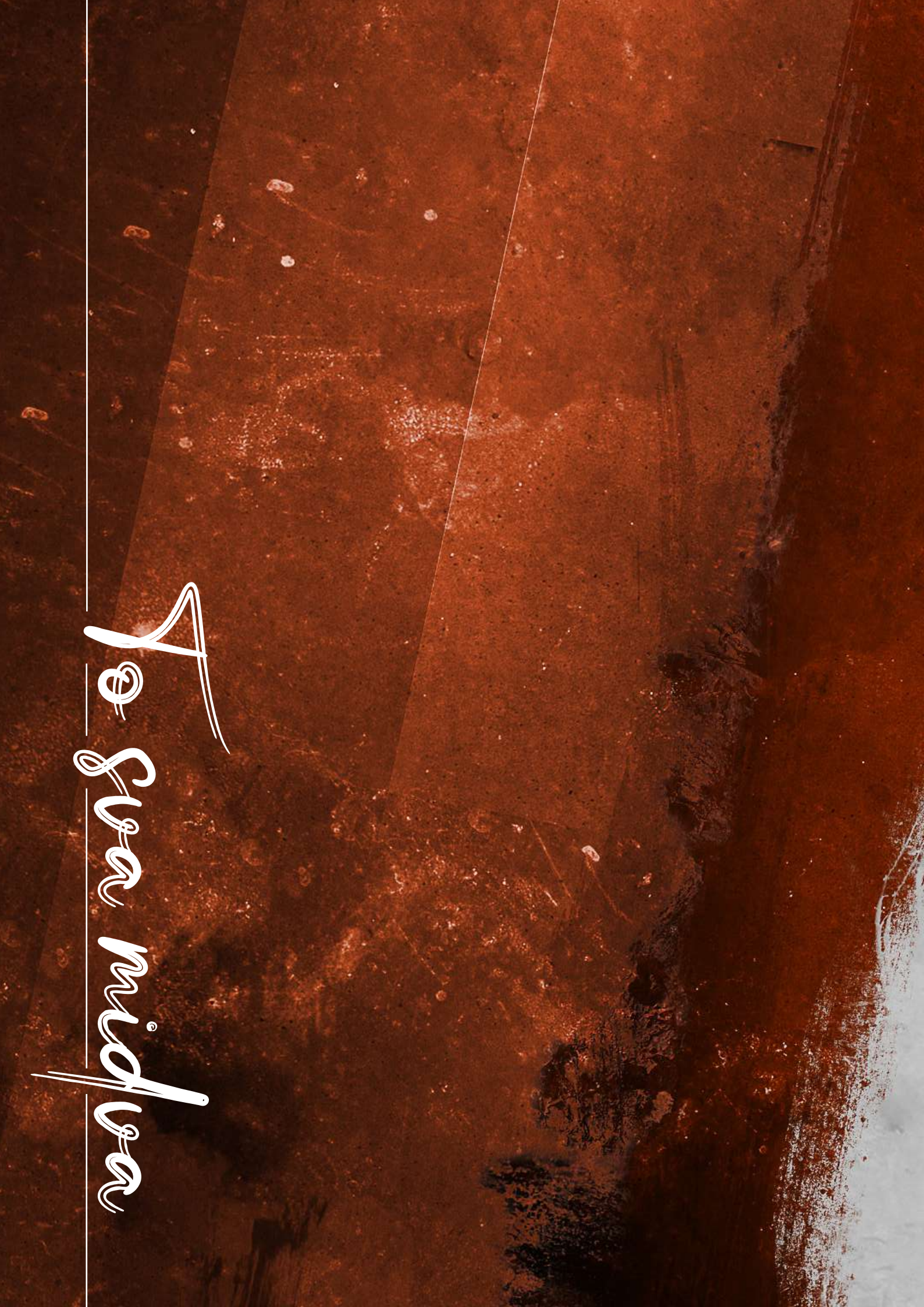
Zbudim se čez 1000 let

Danes zvečer sem šel spat. Nenadoma me je zelo zazeblo in čutil sem vodo. Zbudil sem se sredi morja. Zelo sem bil začuden, ko sem opazil, da so hiše v zraku in zelo čudne.

Nenadoma mi je nekdo vrgel lestev, da sem lahko splezal gor. Malo pred koncem je nekakšna veličanska pošast skočila, pregriznila lestev in jo potegnila v morje malo za tem, ko sem prišel gor. Pošast je bila podobna krokodilu in morskemu psu. Imela je plavuti in zobe morskega psa in obliko krokodila, ampak je bila zelo velika. Nato sem govoril z ljudmi, ki so se zdeli čudni, jaz pa prav tako njim. Povedal sem jim, kaj se mi je zgodilo, oni pa so povedali meni, kako živijo, kakšna oblačila so moderna in tako dalje. Izvedel sem, da če hočejo kam peš, se jim pojavi pot, če hočejo iti daleč, lahko kar poletijo s hišo in še veliko naprednih stvari, ampak najpomembnejša je časovni stroj, ki lahko človeka pošlje v preteklost, neko naključno osebo pa v prihodnost. Ta naključna oseba sem bil jaz. Takrat so se ledeniki stalili in zato je bil cel svet eno veliko morje. Ta pošast se je razvijala ravno v mojem času in je ljudem preprečevala živeti na vodi, zato pa so vsi v zraku.

Torej, lahko samo upamo, da tisti, ki so ga poslali nazaj, ubije pošast, ki je še manjša kot zdaj. Ampak to pomeni, da moramo počakati tu, dokler je ne najde in ubije. Tam sem bil še nekaj tednov, potem pa sem končno šel domov. Težko sem se privadil, a so mi ljudje pomagali in me učili. Srečen konec in vse dobro.

Enej Simić, 7. a

Te Sua midua

Gazela 1

Bliža se konec, vedno te bom imela rada.
 Najljubši si mi, vedno te bom imela rada.
 Si kot sneg, ki pada pozimi.
 S teboj bi šla na pobeg, vedno te bom imela rada.
 Bil si samo velika nesreča,
 si tudi moja sreča, vedno te bom imela rada.
 Tvoje srce je kot led,
 ampak zame je kakor najslajši med, vedno te bom imela rada.
 Ko te objamem, se kar stopim,
 cvetim kakor roža, vedno te bom imela rada.

Nuša Labus, 9. b

Gazela 2

Rad jo imaš, a te vara.
 Grdo me gledaš, a te vara.
 Že več dni te ne morem iz glave dobiti in jokam, o, kako stokam.
 Po mestu hodiš z njo, o, kako ti je lepo, a te vara.
 Misliš, da si njen edini, a te vara.
 Kupuješ ji drage stvari in misliš, da si v pravljici, a te vara.

Laura Urbanc, 9. b

Gazela 3

Ko pouka bo konec, počil bo lonec, božič je.
 Odšli bomo domov in imeli se lepo, božič je.
 Že jutri se vrnili bomo tja, kjer Božiček je doma.
 Se svita že zora, brž otroci prihite, božič je.
 Božiček že hiti, da otroke razveseli.
 Hitro se mu mudi, da ostale razvedri, božič je.
 V hišah prižiga se luč za lučjo, na cestah glasno kraguljčki pojo, božič je.
 Ko se božič zaiskri, se življenje spremeni.

Lana Blatešić, 9. b

Gazela 4

Vrnil se bom, ko bom star,
 vrnil se bom tja v svoj rojstni kraj, ko bom star.
 Ljubim svojo domovino,
 zato se vrnil bom k njej, ko bom star.
 Njene lepote so neskončne.
 Vrnil se bom, ko cvetje zacveti pomladi, ko bom star.
 V svoj preljubi rojstni kraj.

Žanin Legnar, 9. b

Roman in Julija z ulice

Julija na terasi, pogovarja se sama s sabo.

JULIJA (obupano): Joj, Roman, zakaj si glih Roman? Raje si spremeni ime. Če pa nočeš, pa me vsaj ljubi pa jaz ne bom več Novakova.

ROMAN (sam pri sebi): Pa kaj ta bluzi?

JULIJA: Tvoje ime je moj sovražnik. Ti si še zmeri ti, tud če ne bi bil Kotnikov. Sam spremen si ime. Še zmer bi ostal ti. Odpovej se temu zanič imenu in me vzemi.

ROMAN (se prikaže): Naj ti bo, soseda! Reč mi, da me ljubiš pa ne bom več Roman.

JULIJA (prestrašeno): Kdo si pa ti, da mi sred noči hodiš pod teraso? A si normalen? Motiš javni red in mir. Še policijo bojo poklical.

ROMAN: Z imenom ti ne morm povedat, saj ga še sam sovražim.

JULIJA: Eh, sem prepoznala tvoj glas. A nisi ti Roman Kotnik?

ROMAN: Lahk sem, kar hočeš.

JULIJA (zaskrbljeno): Zakaj si prišel, bedak? Zid je ja visok, kako ti ga je ratal preplezat pa še štrom je foter noter dal? Sam zavedi se, da če te kdo od mojih vidi, si adijo.

ROMAN (mirno): K tebi me je vlekla sam ljubezen. Kaj me briga za tvoje, pomembna je ljubezen. Hujš mi je, da me ne bi ljubila, ko pa da bi me tvoji dobili v roke. Sam ljubi me.

JULIJA: Kdo ti je pokazu pot?

ROMAN (posmehljivo): Ja, gospa Navigacija in striček Google. Ne ... ne ... hecam se, pripeljala me je ljubezen.

JULIJA (sramežljivo): Sreča, da je noč, da se ne vidi moje rdeče face od tega, kar si nocoj slišu od mene. A me res ljubiš? Vem, da boš reku ja in ti bom verjela. Samo da veš, nisem blond. Zato povej po pravici, da ne boš mislu, da si me prehitro dobil. Kotnikov Roman, res te ljubim pa še preveč, vem pa, da imam predolg jezik.

ROMAN: Pa, prisežem ti na tisto rumeno luč na nebu.

JULIJA: Pa ne glih na luno, saj se ja skos spreminja.

ROMEO (začudeno): Ja na kaj pa – na to svojo zverinico na štirih kolesih?

JULIJA: Sploh ne prisegaj!

ROMEO: Če ljubezen ...

JULIJA (ga prekine): Ne, sploh ne prisegaj, no. Tebe sm vesela, ampak me moti to srečanje. Prehitr je blo. Mo-goč bo še kaj iz tega. Za zdej pa lahko noč!

ROMAN: Daj mi vsaj prisego v zameno.

JULIJA: Sem ti jo že dala. Ampak ko ti je vsaj ne bi dala!

ROMAN (žalostno): Zakaj ti je pa zdej žal? Pri vas ženskah nikoli ne veš, kaj si mislite.

JULIJA: Da bi ti jo spet dala. Jaz pa želim sam to, kar že mam. (Gre nazaj v hišo, prek skypa jo kliče frendica Irena.)

Roman še malo počaka, ko mu zazvoni telefon. Tibor ga vabi na hamburger v McDonalds.

Rok Klančnik, 9. b

Ljubljana, 23. 3. 1831

Dragi dnevnik,

Bil je prečudovit dan. Zjutraj sem se zbudila in pogledala skozi okno. Sonce je sijalo in ptički so žvrgoleli na okoli. Bila je res čudovita pomlad. In to sploh še ni bilo vse. Popoldne sem se namreč odpravila na ples. Imela sem prekrasno obleko, še lepšo pričesko. Žal se ni izšlo tako, kot sem pričakovala. Bilo je grozno. Zjutraj sem se plesa tako veselila, misleč, da bom s kom celo plesala, a je potem ta zoprna in vzvišena Urška vse pokvarila. A pojdiva od začetka, dragi dnevnik.

Torej, zjutraj je bilo vse čudovito. Bila sem zelo dobre volje in polna pričakovanja. Okoli poldneva sem se začela pripravljati na ples, da sem si lahko uredila pričesko in vse ostalo za na ples. Komaj sem že čakala, da spoznam kakega mladeniča in z njim malo zaplešem. Dnevnik moj, vsega tega veselja sploh ne morem natančno opisati z besedami. Ko je ura odbila dve, sem se odpravila na ples. Med potjo sem šla še v gostilno in tam nekaj pojedla. Ob čistem pravem času, ko je ura odbila tri, sem stopila na Stari trg. Tam je mrgolelo ljudi iz cele Ljubljane in mladeničev je bilo na pretek. Sprehodila sem se do cvetoče lipe in pod njeno krošnjo malo postala. Dan je bil res čudovit. Čez nekaj minut pa je skozi množico privršala Urška. Ta zlobna zlobnica. Kako si sploh upa biti tako vzvišena in lepa! Resno mislim, dragi dnevnik. Njena lepota se lahko primerja z zvezdo danico, a njeno srce je črno kot oglje. Ustavila se je čisto zraven mene in gledala naokoli kot kakšna kraljica. Vsi so jo gledali in se ji čudili. K njej so začeli prihajati mladeniči in toliko jih je bilo, da bi lahko že v vrsti stali zanje.

Ne boš verjel, dragi moj dnevnik, kaj je počela. Vse moške je zavračala ali si izmišljevala izgovore, zakaj ne bi zaplesala. Grozno je bilo. Mislim, kako si sploh upa. Starejšim se je prilizovala, vse je zavračala, iz oči pa sta ji bliskali prevzetnost in zvitost. Najhuje pa je bilo to, da nihče od zavrnenih mladeničev ni opazil nobene od nas drugih deklet. Samo smilile smo se same sebi. Nekatera od deklet so že solznih oči odhajala s plesa. Tudi sama bi bila najraje kar odšla in pozabila na vse, a se od same jeze nisem mogla premikati. Kako ji ne privoščim vse te pozornosti. Prevzetna in zvita gospodična. Prav vedela sem, da se ji bo maščevalo vse po vrsti. Poslušaj naprej, dragi dnevnik.

Okoli sedme ure zvečer je ta zlobnica pri rumeni mizi zagledala prečudovitega mladeniča, ki je začel hoditi proti njej. Ko je prišel do nje, se mu je začela prilizovati in sukati oči okoli njega, on pa ji je laskal in se smejal. Slišala sem samo: »Bi zaplesala z mano?« in v istem trenutku sta se začela vrteti po plesišču. Od nikoder se je prikazala strašna nevihta. Nebo je potemnelo in reka je začela šumeti. Pihalo je, se bliskalo in grmelo. Vsi smo slišali mladeničev krik, ko so godci nehali igrati. Plesala sta in plesala in nevihta je postajala vse močnejša. Vse hitreje sta se bližala robu Ljubljane, potem pa v nekem trenutku padla vanjo. Vsi zbrani so kričali in se razbežali. Nevihta je odšla in se umirila. Tudi jaz sem odšla domov.

Razmišljala sem o njeni usodi. Čisto prav ji je. Umrla je s fantom, ki si ga je želela, in vse se ji je maščevalo. Kaj pa ti misliš, dnevnik?

Ljubezenska

Ko sem zjutraj vstala,
sem svojega fanta zagledala.
ki pod oknom se je tresel,
sta moja ga starša grdo gledala.

Kaj vendar tukaj dela,
če ve,
da ga sovražijo.

Prišel je iz ljubezni,
mu vseeno bilo je za to.

Hotela sem do njega,
a imela sem hišni pripor.
Nisem smela ne iz hiše ne iz sobe.

Ključ od sobe sem iskala,
sem našla ga šele ob treh.
Vrata sem odklenila
in mu stekla v objem.

Ko sem prišla do njega,
zagledala sem ga šah igrati.
Nisem vedela, a vidim prav,
šah igral je z očetom in mamo.

Ema Koletnik, 8. a

Ema osepa

Ko zagledam te,
utrip upočasni se.
Zrem v tvoje temne oči,
upam, da nič se ne zgodi.

Maska skriva rdeč obraz,
ko te ni, mi je dolgčas.
Ves čas mislim nate,
le ko spim, se malo umirim.

Ves čas bi preživela s tabo,
s tabo in edino s tabo.
V življenju čas zapravljam zate,
zate in edino zate.

Shaia Križan, 7. c

Ljubezen

On je bil tak,
ona je bila taka.
Različna, kot ura tiktaka.

Imela sta velikega psa,
ko sta po ulici šla.

Kar naenkrat pa izza stavbe pride robot
in ju stisne v kot.

On jo brani,
ona pa mu reče:
"Ti si moj princ izbrani."

Žana Ferme, 7. c

Ti moje vilinsko dekle

Čudovita je ta moja vilinska deklica,
polna vilinske lepote,
ki občudujem jo vsak dan.
Njen vilinski obraz je poln sijaja in čarovnije,
ki te zapelje kot njeno vilinsko vitko telo.
Te vile moje je sama milina,
ki spi in bedi.

Si moj veter v laseh,
moja pomoč v slabem in dobrem,
v bolečini in moči.

Si ljubezen mojega življenja,
tukaj ali onkraj sveta.

Maruša Raško, 7. a

Ye Smo mi

Moja, Tvoja, naša domovina

Domovina,
ena in edina.
Moja, tvoja,
naša domovina.

Vsak eno ima,
eno malo domovino.
V domovini dom stoji stoji,
ti veselje budi.
Domovina pomeni mi vse,
čustva, veselje,
Družbo in želje.
Domovina, ena in edina.

Slovenija, tu jaz živim,
ti moje srce podarim.
Tu žive moje življenje,
ljubezen in moč,
tudi ko odidem proč.

Vsak dan v tvojih rokah
Sta moja zgodba in moč.
NE, ne odhajam proč,
tu ostanem in ne gledam proč.

Shaia Križan, 7. c

Moja rodna domovina

Moja rodna domovina,
moj zeleni ti si raj,
si prekrasna, si edina,
pravi čudež od nekdaj!

Objemaš morje in gore,
zelene trate in polje,
a v meni bije ponosno slovensko mi srce.

Domovina je ena sama,
kakor naša mama,
zato izvora našega spomnimo se
in nikoli ne pozabimo je!

Čeprav majhna si,
nihče dorasel ti še ni.
Vsak tujec vanjo se zaljubi
in oblubi, da še prišel bo.

Spoštujem njene vse lepote,
saj vem, kakšne so vrednote,
nikoli se je ne sramujem
in jo zveseljem občudujem.

Zato domovino našo spoštujmo vsi,
saj v sebi nosimo slovensko kri.

Aja Krajnc, 9. a

Moja rodna domovina – slovenska Plemenitost in dobrodelnost

Dom je tam, kjer sem jaz.
Dom je tam, kjer si ti.
Dom je tam, kjer smo mi,
družina, prijatelji, ljudje vsi.

V bližini in daljavi
domovina je vedno z nami;
v srcu in kosteh,
naši naravi prebudi nasmeh.

Slovenija moja domovina,
ena in edina.
Dva milijona src paziš ti,
ko z družinami pretakajo ti kri.

V dobrem in slabem s tabo smo bili vsi,
v vojni in miru,
pomagali ti vsi v diru,
ker svodobe željni smo bili.
Oh, Slovenija!
Lepa, prelepa dežela naša!
Ponosni tvoji smo ljudje,
nastanka tvojega v veselje vseh, se ve!

Anja Fujs, 9. a

Kaj je domovina?

Domovina. Kaj je to?
Je beseda al nebo.
Je igrača al kos medu?
Zmeda zdaj je tu.

Je to črka, riba, raca?
Je kot neka čudna taca?
To zdaj bolje bom spoznala,
ko se bom okrog podala.

To je mesto, kjer živiš,
kjer rasteš in se veseliš,
najdeš prostor svoj res pravi,
kjer še muha te ne gnjavi.

Domovina je dom,
kjer lahko si z vsakomer.
V mislih vedno bo ostala,
s polno ljubezni nas obdala.

Karolina Gril, 7. c

Slovenija

Slovenija, lepa je dežela.
Zelena in vesela.
Ima polja rumena, visoke gore in globoko modro morje.
Iskreno Prekmurje, najbolj razvite vrtce imaš in si res zeleno.
Ti si Slovenije srce.

Štajerska, dom otroštva mojega.
Svojo kokoš imaš.
Vse, kar rabim, ti mi daš.
O lepoti Pohorja ne izgubljam besed.

Koroška, na prvo si majhna,
na drugo velika.
Tvoj avstrijski del me mika.
Gremo v Celovec kupovat,
Avstrija ni Slovenije brat,
a jo ima rad.

Gorenjska, včasih bila si del Vojvodine Kranjske.
Danes so takšne tvoje klobase.
Tvoje gore so visoke,
to je dobro za bandži skoke.

Dolenjska, tvoja polja so zlata,
po barvi in vrednosti.
Trgovci vsi s tvojimi izdelki
bi radi služili,
ker bi za kakovost nagrado dobili.

Notranjska, ti imaš dve vrsti človeka.
To ni mit iz srednjega veka.
To je resnica,
ker v tvojih jamah plava človeška ribica.

Rovtarska, draga moja.
Resna je samostojnost tvoja,
le malo me skrbi,
ko zaprejo se rudniki tvoji.
Pozna te res malo ljudi,
A upam, da bodo za tebe izvedeli vsi.

Primorska, iz Goriške in Istre si,
vsi radi te imajo,
vsi v morje kopat se grejo.
Ko domov gremo,
v slovo primorsko obzorje gledamo.

Pesem

Pesem ni žalost.
Pesem ni strah.
Pesem je zabava.

Pesem naredi zabavo,
takšno pravo za naravo.

Zjutraj pesem se zbudi.

Zelena narava,
nasmeh visok.
Pesem z gobo v roki gre na sprehod.

Manca Gradišnik, 6. b

Pišem

Pisati z roko je enostavno.
Z nalivnikom pišemo pisane črke,
na liste, v zvezke in na pisane prte.

S pisanjem domišljijo in možgane krepimo,
z računalnikom se odtujimo
in včasih celo pamet izgubimo.

Pomisli: Kaj je bolje?
Pamet izgubiti ali možgane okrepiti.

Tia Sopolšek, 6. b

Pot

Pot, ki okoli gozda pelje,
lepa je in mahava.
Kar naenkrat ni poti,
in ko spet se pot prikaže,
ugledamo še več poti.

Pot nato nas že popelje,
čez gorovje in polje,
nas pripelje, nas pripelje
v deželo pravljice.

Žak Forštner, 6. b

Narobe dan

Našel sem kost,
šel sem čez most.
Kosil sem travo,
videl sem kravo.

Sem videl kanto
in odšel na gradbišče.
Zagledal sem fantka,
kako sta gledala mravljišče.

Kupil sem nov trak
in izdelal vrata,
ki so izgledala kot sosedova brata.

Tilen Koletnik, 6. b

Če ...

Če korenček reže nož,
če človek pade v koš,
če je oči na obrazu pet,
to je res narobe svet.

Ema Simić, 5. a

Če ...

Če dežnik je brez platna,
če ptica je brez krila,
če sneg je aprila,
če zvončki so decembra,
če polž bil bi hiter,
če slon bil bi lahek,
če vlak ima kolesa,
če letalo nima krilca,
če čebula raste na drevesu,
če v divjini zebra leva lovi,
če podmornica po zraku pluje,
če ata rodil bi,
če hodimo v hribe dol,
če otrok avto vozil bi,
če življenje je nesmrtno ...

To je res narobe svet,
v katerega je težko verjet.
Bolje, da tako ne ostane,
ker zmešalo bi nam glave.

Tajda Lovrec, 5. a

Če ...

Če konj človeka jaha,
če človek po rokah hodi,
in če otroci učitelje učijo,
takšen je narobe svet.

Lena Lalek Vegan, 5. a

Če ...

Če bi človek vohal z ušesi,
če bi slišal s pestmi,
če bi gledal s kostmi,
bi se počutil kot mi.
Misli bi, da je v cvetu,
ampak v resnici v narobe svetu.

Lovro Škerlak, 5. a

Luna in sonce

Kaj dela Sonce?
Sonce je okroglo,
in vsak dan bolj ostro.
Ima žarke in osvetljuje svet.

Ali se luna in sonce kdaj kregata?
Luna govori soncu,
to je moj planet
Sonce govori luni, da je njen.

Sonce in luna se
vedno kregata in skregata,
vedno kamor pogledata.
Ni važno! Prepiranje je super!

Kaj je luna?
Luna je stvar,
ki je na nebu,
v vesolju in še dlje!

Kaj pa dela luna?
Luna šiva majčke
in moderne srajčke,
medtem ko osvetljuje svet.

Kaj je Sonce?
Sonce je ognjena krogla,
ki ima v sebi veliko oglja
visoko na nebu.

Ana Rozman, 6. b

Rrradiator I.

Rrradiator nas greje,
kadar je zunaj mrrrzlo.
Rrradiator imajo radi vsi,
ko je zunaj mrrrzlo.

Ko pa pride poletje,
rrradiator izklopimo,
ker je vrrroče.
Rrradiator pa komaj čaka,
da pride zima,
da bo spet prridno delal.

Prrišla je zima,
rrradiator spet dela,
spet prridno greje hiše in stanovanja.
Ves prrridno prrrede,
potiho kot muca, rrr... rrr...

Ilma Baraković 6. c

Rrradiator II.

Rrradiator ni stvar.
Rrradiator je včasih Antarttika,
včasih Afrrika.

Rrradiator je mrrrzl na vrrroče vreme,
topel pa na mrrzel dan.
Nikdar mi ni všeč.

Enkrat vrrroče, drugič mrrrzlo,
trrretjič pa me le odgovori:
»Kaj bi rrrada, kaj želiš?«

Rrradiator je kot glasna zver,
ki me spravlja v obup,
ob vrrroče ali mrrrzle živce!

Amalia Muharemović, 6. c

Zajčkov novi šal

Zajček ima novi šal,
brez njega ne bi niti spal.
Njegov šal rdeč je kot žamet,
pisane črte so kot ognjemet.

Nekega dne pa šal izgine,
zajček pa glasno kriči:
Na pomoč, na pomoč, šala ni!
Žalosten je kot gnile maline!

Medo priskoči mu na pomoč,
morda le tako rekoč.
Skvačka šal mu nov,
zajček vesel gre domov.

Ponoči pa pride čuk,
zajčku reče: Ti potepuh.
Kdaj mi boš pa vrnil klobuk?
Takrat ti pa vrnem šal, ti lenuh!

Alekseja Bola, 6. b

Leto

Drevju listje že odpada,
ta letni čas imam zelo rada.
To je razlog za zabavo,
pojdimo kostanj nabirat v naravo.

Zima, zima, zimasta,
kaj si nam ušpičila?
Ti nas vedno prehladiš,
sankati nam ne pustiš.

Pomlad je v naše kraje priletela
kakor hitra strela.
Šale, kape in rokavice smo pospravili
in se zvončke nabirat odpravili.

Na počitnice zdaj hitimo,
plavanja se veselimo.
Morje veselo me pozdravlja,
rak na skali pa se soncu že nastavlja.

Leto se je hitro obrnilo
in v meni lepe spomine pustilo.

Živa Hoheger, 6. b

Prebesedino besede

Ko zjutraj zbudilka zazvoni,
takoј tečmama pridrvi,
iz omare fenolas vzame
in si frizuro naredi,
nato očiglede si na nos postavi
in v službo oddrvi.

S tulifonom v roki pazi,
da jo v vozibusu policaj ne opazi,
saj v službo se ji mudi,
da svojega šefa ne razjezi.

Lara Petras Garcia, 6. a

Prebesedino besede

Jutri greš v trgovino
oziroma v kupovino.
Kupiš boš zapisalo,
nekoč se mu je reklo pisalo.
Ne pozabi kupiti škarjic,
če sploh imajo te rezalice.

Vse to za šolo rabiš v ponedeljek,
meni boljši je začetodeljek.
Na poti te morda sreča velika kača,
prava lezenjača.
Če te kaj bo strah,
hitro vzemi telefon,
zaradi igrice zdaj igrofon.

Nace Urlep, 6. a

Prebesedino besede

Na svetu je veliko živali
in veliko besed.

Toda živali niso krive,
da imajo takšna imena.

Imena so obupna in brez pomena,
ni čudno,
da otroci obiskujejo logopeda.

Že beseda imena zgleda,
kot da je ime na nekemu.

Tako staro ime za medveda sploh ne je meda.
In ime za kokoš se sploh ne pojavi,
ko je tu koš.
In osel sploh ni podoben osi.

Zato poiščimo logična imena,
da bo manj zmede.
Da bodo vsevede vse vedele.
Da bo Božiček darilodaj
in učiteljica pametdaj.

Bojana Ratkovac, 6. a

Medvedova zabava

Približeval se je mesec december. Medved je v svojem brlogu sedel ob kaminu in razmišljal, kako zabavo bo naredil za svoje prijatelje. Odločil se je, da bo povabil tudi svojega prijatelja Petra. Peter je bil prijazen fant in medvedu res veliko pomeni. Rešil ga je pasti, ko je bil še mladiček. Ko se je približeval dan medvedove zabave, je medved v svojem brlogu obesil gromozanski svetlikajoč obesek. Povabil je še ostale prijatelje - zajca, jelena, bobra, detela in žabca. Za zaključek zabave pa se je medved oblekel v Božička in s tem presenetil svoje prijatelje. Medved je bil res presrečen in bilo mu je toplo pri srcu.

Viktorija Tajnšek, 4. b

Te žave Pred božičem

Nekega božiča se je Božiček odpravil na pot k pridnim otrokom, ki so si v tem letu zaslužili darilo. Že se je želel posloviti od škratov, toda zagledal je svojega najmočnejšega jelena, ki se je želel odvezati od letečih sank. Božiček je stopil k njemu in ga vprašal, kaj se dogaja. Jelen je ves žalosten pokazal nogo, ki je bila poškodovana. Božiček je to videl in mu naročil, naj letos počiva, da se lahko pozdravi. Pridni jelen ga je ubogal, vendar je Božiček imel težavo. Moral je poiskati nekoga, ki bo dovolj močan, da bo letel z vsemi darili. Ni se mogel domisliti rešitve. Mimo njega je priletel detel, ki je v kljunu držal okrasek za novoletno smreko. Detel je pristal na Božičkovi rami in mu je izročil okrasek. Presrečni Božiček se mu je zahvalil, ptič pa je odletel stran. Božiček si je ogledal okrasek in opazil, da je nekaj napisano. Prebral je sporočilo: »Ne misli, da je nevaren, samo on ti bo lahko pomagal odpraviti težavo. Poišči medveda.« Božičku se je to zdelo nekaj najboljšega v življenju. Nekdo mu je pomagal in tako odnesel darila vsem otrokom, ki ga nestrpno čakajo.

ODE

Oda biologiji

O, biologija,
na vseh področjih si
tako zanimiva in očarljiva.
Najprej me je navdušila mejoza,
nato pa še mitoz.
Naučila si me veliko novega,
Tudi to, da me lahko celično jedro
spominja na vedro.
Citologija mi povzročala nekaj
je težav, histologija pa
skoraj sama se je naučila.
Učim se te šele drugo leto,
a občutek imam,
da moja znanka že
celo si življenje.
Tvoje znanje obsega telo,
celi svet pa tudi nebo.
Hvala, ker si tako zanimiva
in očarljiva,
ti, moja boš v življenju večna spremljevalka.

Žanin Legnar, 9. b

Oda kemiji

O, kemija draga,
tvoje ure bi lahko imela vsak dan,
tvoji poskusi so prekrasni in barvni kot mavrica.
Ure so prekratke, lahko bi jih imela kar sto.
Preizkusi so tako lahki kot oblaki na nebu.
Preprosta se mi zdiš kot ptice na nebu.
Elementi so tvoji močni kot strele. Pa tako barvita si.
Hitra si,
saj tvoji elementi pod plamenom gorijo kot zvezde na nebu.
Pa tudi vsak dan si z menoj,
diham te kot svež zrak, ki me obdaja.
Reagiraš s kisikom, klorom in vodikom.
Najdem te lahko povsod,
kjer nevarne spojine so drugod.
Zmeraj si krasna,
pa čeprav nekaterim dolgočasna.
Kemijske enačbe so lahko zahtevne,
a zame kot najlepša melodija spevne.

Lana Blatešić, 9. b

Oda angleščini

Oh, angleščina! Kaj bi jaz brez tebe!
 Vse te tvoje besede zgradijo mi most,
 most, ki me vodi okoli sveta,
 kjer do sedaj še nisem bila.
 A tja nekoč bom odšla
 in ti me boš spremljala.
 Povsod po svetu ti živiš,
 kot prava čbelica brenčiš.
 Letiš, letiš in se razprostiraš
 vse od Afrike
 pa do Antarktike,
 povsod se sliši te!
 Tako v šoli jaz sedim
 in že napol spim,
 prikažeš na urniku se mi
 in že srce mi vzdrhti.
 Nato učiteljica sede na stol
 in vse nas pozdravi s hello.
 Med uro veselo prebiram vse tvoje vsebine,
 od črk do števil in besed,
 vse sestavlja se v nov svet!
 Dobro ločujem tvoj past in future,
 eno je nekaj, kar že zgodilo se je,
 drugo pa, kar namerava se še.
 Potem pa sta tu še will in going to,
 ki kmalu bosta tu.
 Čeprav še precej nepoznana si mi,
 se že veselim,
 ko se enkrat te vso naučim.
 Takrat na pot se odpravim
 in s tvojo pomočjo svet pozdravim!

Olja Erlah, 9. b

Haiku

Listi padajo
z neba, saj jesen bo
spet znova prišla.

Pozimi mrzlo
je, zato čaj pogreješ,
glasno se smeješ.

Pia Andrejc, 7. c

Lep je danes dan,
ptičica draga, poj mi,
poj mi vse dni.

Nad planotami
lepo sonce pripeka,
ptice letajo.

Ptice letajo,
svobodno prhutajo,
vse svobodne so.

Drobno telesce,
znotraj malo srčece,
tam lepo bije.

Ptica tam leti,
na nočnem nebu ves čas,
lahko noč želi.

Žana Ferme, 7. c

Lepa je ptica,
ki leti po nebu in
si zvezede lovi.

Ko pa pojde spat,
si zvezde pod glavo da
in mirno zaspi.

Ta ptica poje
lepe pesmi iz knjige
najlepše Vide.

Eva Lesjak, 7.c

Pomlad

Ko rože dviga
v luninem soju, se
ves svet razsvetli.

Zvončke sklicuje,
jih spat ne pusti, dokler
pomlad ne zaspi.

Poletje

Rosa se zjutraj
razleti, ko se sonce
poleti zjasni.

Vse bolj pripeka,
ker poletje se začne,
to zelo vroč čas je.

Jesen

Listje odpade,
se mu zdi, da sonca več ni.

Lepe je barve,
saj poslavja se, dokler
celo listje je.

Zima

Mrzla rjuha,
na tla se spusti, da vse
v mraz zaspi.

Je mraz razširil
svoje dlani, da nas
vanje ulovi.

Dragi Prijatelj Tone!

Minilo je veliko mesecev od najinega zadnjega srečanja. Pot z našega prečudovitega Vrha pri Sveti Trojici do Trsta in nazaj je bila zelo kruta.

Z ženo Marjeto sem odšel odnest nekaj grozdja v Trst. Doma na kmetiji sva ga imela kar precej. Nisva ga imela kam dati. Pismo sem pisal kmetu Igorju, tja v Trst, kjer ima tudi sam nekaj vinograda.

Čez tri dni sem dobil pismo iz Trsta. Pisalo je veliko stvari. Jaz pa sem potreboval le odgovor. Prebral sem že skoraj celo pismo, ko pa je pisalo: "Nekaj grozdja bi mi prav prišlo. A kaj, ko ne morem priti na Vrh pri Sveti Trojici. Če boš lahko prišel v Trst in s seboj prinesel grozdje, bi bil zelo vesel. Ampak razumem, če ne moreš." Marjeti sem rekel, da se naslednji dan odpraviva na pot do Trsta.

Zbudila sva se v lep s soncem obsijan dan. V lesen koš sva natovorila grozdje in počasi odšla. Med potjo so ptice pele, drevesa so vsake toliko podarila senco in prijazni ljudje so nama ponujali jedačo in pijačo. Pot ni bila zelo dolga. Bili so samo manjši vzponi, nato pa so sledili spusti. Po treh urah sva končno prispela v Trst. Poiskala sva prijatelja Igorja. Bil je zelo vesel obiska. Pri njem na kmetiji sva prenočila. Igor in njegova žena Jana sta pripravila veliko pojedino.

Njuna kmetija je res velika. Imata petindvajset krav, sto šestnajst kokoši, od tega sedeminšestdeset piščancev, enega petelina, čredo ovc, tri purane, pet njiv in devet vrst vinogradov.

Prišel je čas, ko sva z Marjeto morala oditi domov. Jaz sem si na hrbet nataknil prazen lesen koš. Sonce je ta dan zelo pripekalo. Nisva imela kaj za pod zob. Igor in Jana sta nam dala eno majhno steklenico, ki sem si jo dal v koš. Po skoraj eni uri hoje sva se ustavila in hotela spiti nekaj požirkov. Marjeta je iz koša potegnila prazno steklenico.

Na hrbtni strani je bila manjša zareza, skozi katero je voda stekla. Bila sva žalostna in nemočna, saj sva se nujno morala odžejati. Jaz sem že enkrat brez vode preživel pet ur. Bilo je težko. Marjeta pa je največ uro in pol. Takrat sva imela s seboj vodo, ampak sva poskusila, da vidiva, koliko zdrživa.

Pot sva torej nadaljevala brez kapljice vode. Po približno sedemnajstih minutah je Marjeta dejala: "Ojoj, no, kaj pa je sedaj z menoj, zelo se mi vrti." Bilo me je strah, saj nisem vedel, kaj natančno se dogaja z njo.

Čez nekaj metrov se ustavi, me pogleda in v trenutku obleži na tleh. Zelo sem bil presenečen in nisem imel ideje, kaj naj storim. Ob travniku, na katerem se je to zgodilo, je tekel majhen potoček. Vanj sem namočil robec, ki sem ga imel v žepu in to prijetno hladno vodo malo pokapljaj po njenem čelu. Nič se ni zgodilo. Svoja dva prsta sem prislonil na njen vrat in poslušal, če ji srce sploh bije. Niti najmanjšega utripa ni bilo čutiti. Bil sem ves v skrbeh, čeprav sem vedel, da je to konec njenega življenja. Položil sem jo v leseni koš in si ga nadel na rame. Ni bila preveč težka. Nadaljeval sem to žalostno pot do Vrha pri Sveti Trojici.

Tam sem šel povedat vsem prebivalcem to res grozno novico. Sedaj mi pri opraviilih pomagajo otroci drugih družin in tudi odrasli.

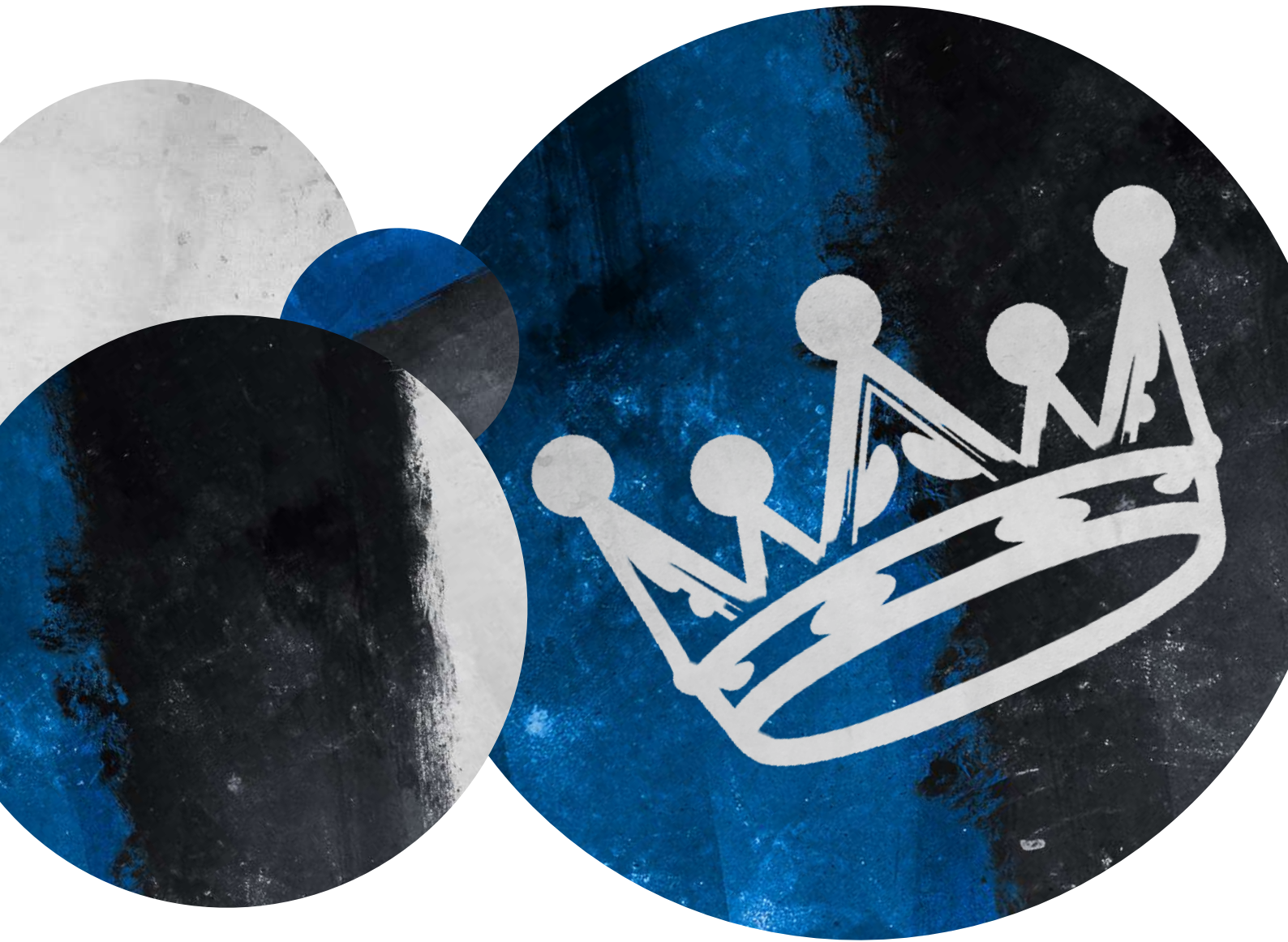
Kako pa gre kaj pri vas na kmetiji, prijatelj Tone?

Upam, da se čim prej vidiva.

Lepo pozdravi doma.

Martin Krpan

Kralj Matjaž v Velenju

Iz bloka izstopim,
na vhodu Krpan stoji.
Je velik, močan,
z vrečami obdan.

V njih je bilo polno soli,
kot da bi izpraznil morja tri.
Povpraša me lepo:
»Kje Tito stoji?«
in da zanj ima te vreče soli.

Odpraviva se na pot,
kjer je postavljen kipec,
predenj mu postavi Martin vreče soli.

»Kaj pa je to?«
Krpana zanima,
ko zagleda mucu robota,
ki prinese mu torto.

Razlagam mu,
da tako je tu.

V Paki si noge hladi,
ko naenkrat zagleda,
da v reki Lambergar kleči.
Pobara ga, kaj počne,
Lambergar pokaže na mačke,
ki v reki namakale so si tačke.

Po pogovoru dolgem kakor kača
do avtobusne postaje velikan se vrača.
Stopi na zeleno-rdeč bus,
ki zapelje ga na Vrh pri Sveti Trojici,
ker doma ga čaka nerešen rebus.

Julija Pavić, 7. b

Svetlana

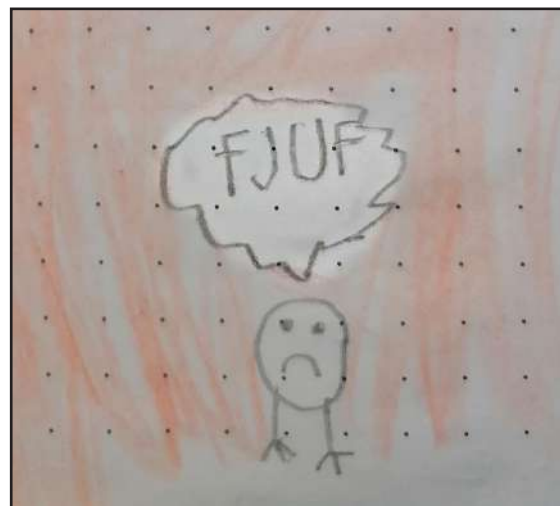

Pia Andrejč in Nuša Ramšak, 7. c

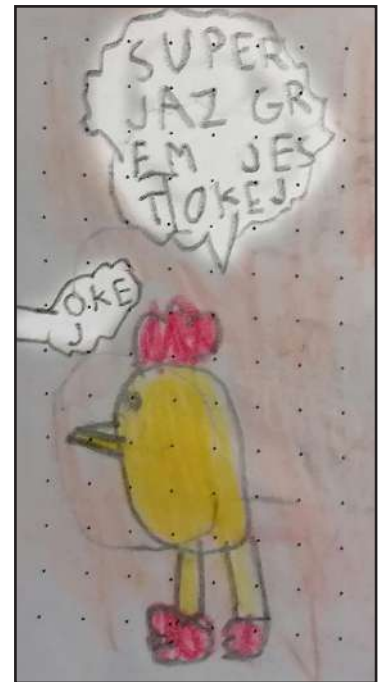
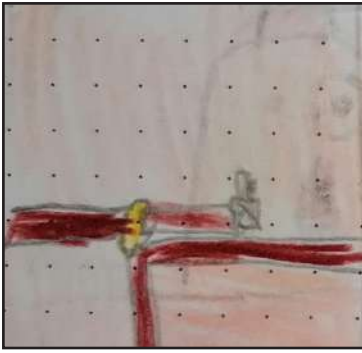

Aja Kranjc in Irma Laszlo ter Anja Fujs, 9. a

1. del

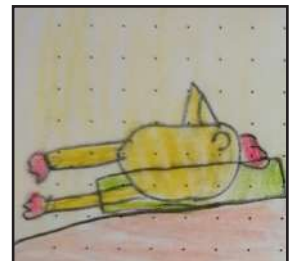
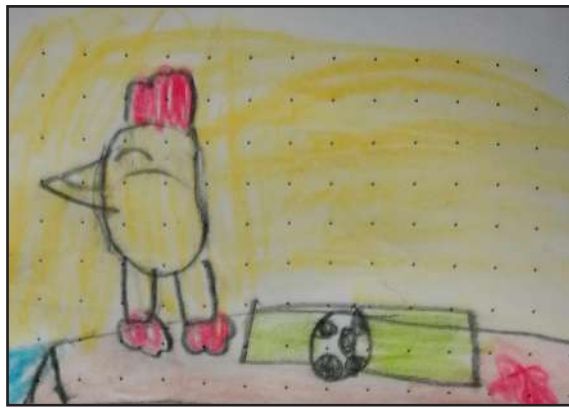

2. del

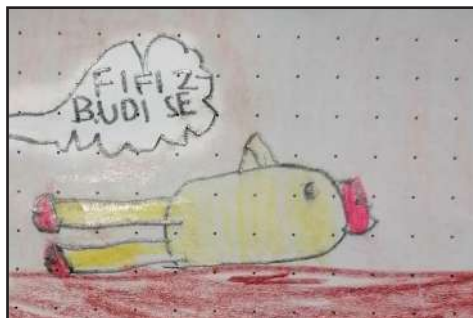
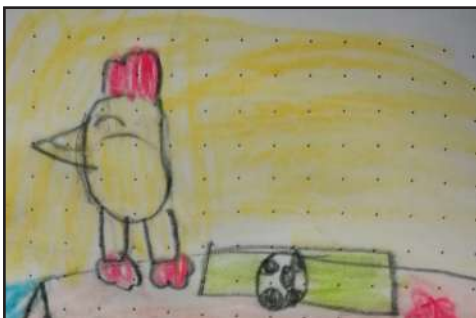

3. del

4. del

5. del

Kolofon

IZDALA IN ZALOŽILA

Osnovna šola Gorica Velenje
Goriška 48
3320 Velenje

OBLIKOVANJE IN GRAFIČNA PRIPRAVA

Vesna Penec, prof.

LETO IZDAJE januar 2023

GLAVNA IN ODGOVORNA UREDNICA

Vesna Penec, prof.

SLIKOVNO GRADIVO:

Envato elements

UREDNIŠKI ODBOR

Amila Hodžić, Elena Djurić, Vesna
Penec, prof.

